

лице, той се лишава отъ настойничеството. Така сѣщо, рѣдко ще видишь българинъ въ комитатската тъмница“.

— Около Пловдивъ, при политѣ на Родопскитѣ планини се намира града Станимака; въ него има до 10,000 жители, които почти всички сѣ гърци. Неговото положение е твърдѣ живописно, а самъ той е огнището на най пламеннитѣ еллински упования. Съ тоя градъ сѣ свързани много исторически въспоминания отъ стари врѣмена, разказа за който може да се прочете въ книгата на Кейе. — Станимака, очевидно, е остатокъ отъ старо гръцко население, което едно врѣме е занимавало цѣлата страна. Но, като не биле въ състояние да търпятъ турскитѣ притѣснения, гърцитѣ захванали да се изселватъ изъ страната въобще и селата частно, като се прѣселвали въ градоветѣ и особено на морския брѣгъ. Тогава тѣхнитѣ мѣста завзели българитѣ, които по обичатъ земледѣлието и които, вслѣдствие по малката чувствителностъ на своята кожа, се оказали по способни да търпятъ и турското правителство.

Моя домовладика, д-ръ Чомаковъ, ме развода изъ града и прѣдградията на Пловдивъ. Азъ разгледахъ градината на Чомакова, за която той много се грижи, и се смаяхъ тамъ, както отъ чудеснитѣ овошки и плодове, които свидѣлствуватъ за плодородието на почвата, тъй и за оная заблѣжителна способностъ на българитѣ къмъ градинарството. При това ний прѣминахме прѣзъ една голѣма общинска ливада, старото *метрике*, на която свободно пасатъ воловетѣ и конѣтѣ на пѣтници-тѣ, които понѣкога си правятъ тука и чадхри. Такива земи сѣ съществували въ срѣднитѣ вѣкове въ Англия подъ название *greep*, а въ Нидерландия, подъ название *greente*; имало ги тъй сѣщо и на континента.

Подъ голѣмитѣ върби млади момичета и войници играяха *хоро*, при което кръга на играющитѣ образуваше лакатушки, а играющитѣ пѣяха троплива пѣсень, въ която се пазеше *кадансъ* (управление въ играянieto.)

Двореца на областния управитель, прѣдишенъ турскій *конакъ*, е расположенъ срѣди една градина. На редъ съ него,